

SZEPESI ZSUZSANNA

A patak

Keskeny szalag. Ezüstjével
a medrében mélyen
Duna felé veszi útját,
kanyarog serényen.

Gyermekkorom emlékei
tolulnak fel bennem,
midőn látom. Most naponta
mellette kell mennem.

Tónak hívtuk, bő vize volt
– leapadt azóta –,
halacskáztunk benne sokat,
az volt ám a móka!

Vidám kedvvel, lelkendezve
jártuk be a partot,
csapatostul, és a játék
minket összetartott.

Fűzfaliget, sűrű bokrok
védték meg az álmunk.
Örök élmény gyűlt ott bennünk:
örömet találtunk.

*

Most a partod kopár, csendes,
elárvult a réted.
Ki dalol a hídon állva?
Ki szeret ma téged?

Lidérces álom

Lassan mállanak szét,
sötétbe vesznek a hegyek,
úgy tűnik a ködbe
az út is, amelyen megyek.

Érdes kövel sebzi
meggyötört, vérző talpamat,
rajta nincs megállás.
Bár nem vár sehol pillanat

varázsa, öröme,
mégis visz tovább – messzire.
Lidérces, vad álom
nem szűnik, lök a semmibe!

Elvesztetted

Elveszeten, társtalanul,
mikor a sok kép feltolul
múltadból;
nagyon fáj az egyedüllét,
s ahogy vágyod forró ölét,
hozzád szól.

Kedves hangja lágyan ringat,
suttogva a szép szavakat
rád hajol;
újra érzed, karja ölel,
s felriadva bánat tölt el:
nincs sehol!